

derved svækkes, men Betingelsen for at naa frem ad denne Vej er ganske vist — ja, her kan jeg henvide til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel har fremsat, og som jeg i alt væsentligt kan være enig i.

Den højtærede Udenrigsminister fremhævede i sin Forelæggelsestale, at den gældende Lov, Loven af 6. Maj 1921, var gennemført under en Højkonjunktur. Dette er ganske rigtigt, men allerede under Forhandlingerne her i dette høje Ting om den nævnte Lov fremhævede jeg, at man maatte være opmærksom paa, at Skyggerne begyndte at vise sig, at der var stor Fare for, at Højkonjunktoren kunde blive afløst af lige det modsatte, og at man derfor allerede paa det daværende Tidspunkt maatte føle sig opfordret til at vise Sparsommelighed. Jeg udtalte ved den Lejlighed, at det sikkert vilde være rigtigt kun at gaa til en successiv Gennemførelse af Loven, og det er for Resten ogsaa det, der er sket; i Virkeligheden er Loven af 6. Maj 1921 ikke gennemført i sit fulde Omfang, og Nedskæringer har allerede fundet Sted. Det er min bestemte Opfattelse, at Betingelsen for, at de her foreslaaede Besparelser skal kunne gennemføres, uden at Udenrigsministeriets Virkeevne svækkes derved, er, at man fra alle Sider anerkender og gennemfører Principet om, at dansk Udenrigspolitik er — for at bruge det Udtryk, som man blev enig om under Kommissionsforhandlingerne — Handelspolitik, vel at mærke i Forbindelse med Virksomheden indenfor Folkenes Forbund til Fremme af Retsfællesskab, Retssikkerhed og Samarbejde mellem Folkene, Samarbejde paa alle Omraader, kulturelle og sociale saavel som økonomiske. I sin Fremsættelsestale gav ogsaa den højtærede Udenrigsminister Udtryk for dette Syn paa Sagen, navnlig hvad det økonomiske Samarbejde angaar, og han gav det Udtryk gennem Ord, som er værd at erindre, idet han sagde: Hele Verden er nu en økonomisk Enhed. Han pegede hermed paa den Kendsgerning, at Lande og Folk hele Verden over sammenknyttedes i et uafbrudt voksende økonomisk Interessesfællesskab, der omvendt betinger eller rettere sagt skaber et stærkere og stærkere økonomisk Afhængighedsforhold mellem dem. Det er hele den Udvikling, der er betinget af de moderne Samfærdselsmidler og Meddelelsesmidler, Jernbaner, Telegraf og Telefon og alt, hvad der kan nævnes i saa Henseende; alt dette har tilvejebragt en saadan Forbindelse mellem Landene, som man for blot

et halvt Aarhundrede siden aldeles ikke havde drømt om.

Hvis man nu sagde, at Erkendelsen heraf var trængt helt igennem paa det nuværende Tidspunkt, vilde man imidlertid ytre sig meget ukorrekt. Jeg tænkte, da den højtærede Udenrigsminister fremsatte den Udtalelse, at det, det gælder om, det er at faa denne Udtalelse gjort til Sandhed, at skaffe den Anerkendelse udover hele Verden. Desværre er Forholdet endnu det, at navnlig Storstaterne er tilbøjelige til at fremdrage og betone Særinteresserne, men Verdenskrigens bitre Lære begynder dog øjensynlig at frugte. Under og efter Verdenskrigen har man faaet at mærke, hvad det betød at bryde og sønderrive de Tusinder af økonomiske Fællesskabsbaand, der knyttede Landene sammen; hele den Forvirring, der hersker endnu den Dag i Dag, er jo blot Følgerne af, at man sagde: nu skal vi prøve paa at indrette os, som Forholdene var for et halvt Aarhundrede siden, da hvert Land kunde klare sig selv, hvert Folk levede, om jeg saa maa sige, i sin egen Baas, kunde klare sig økonomisk uden Hensyn til de andre Lande, en Tid, da Produktudvekslingen mellem Landene var saa overordentlig ringe i Sammenligning med nu, og hvor derfor Folkene var ganske anderledes økonomisk uafhængige af hinanden end nu om Stunder, en Afhængighed, som Verdenskrigen paa en saa frygtelig Maade har godtgjort.

Smaastaterne maa efter min Mening føle sig specielt opfordret til ufravendt at fæste Blikket paa Fællesinteresserne, og et Land som Danmark har ikke og kan ikke have anden Udenrigspolitik end Handelspolitik i Forbindelse med de Opgaver, som Virksomheden indenfor Folkenes Forbund paalægger os. Det er det, Opmærksomheden maa fæstes paa. Vi har ikke Brug for Diplomater af den gamle Skole. Jeg er ogsaa i saa Henseende enig i det ærede Medlem Hr. Fraenkels Udtalelser. Det, det gælder om, er at faa disse Synsmaader til at trænge igennem. Det er ikke nok, at Loven gives af Lovgivningsmagten, den maa ogsaa bringes til Udførelse paa en saadan Maade, at de erhvervspolitiske Synspunkter bliver varetaget og varetaget af Personer, der er egnede til at varetage dem. Det gælder om, at det fastslaas og bliver klart igennem selve Virksomheden, at Udenrigsministeriets Hovedopgave eller i alt Fald en af dets Hovedopgaver maa være at tjene Erhvervslivet og saa godt, saa klart og saa fyldigt som muligt at gøre de fremmede Lande bekendt med,